

Publicerad 2007-01-26 13:48 av Do-Do-Dolores

Fortsättning på \"Hon provade att le\"

Syns man inte...

Syns man inte så finns man inte. Hon tror att hon kommer ihåg att Agnes i \"Fucking Åmål\" sa så. Säkert många andra också, det är väl en sån där filosofisk klyscha, men det är Agnes hon kommer ihåg. För hon är precis som Agnes. Eller nej, men nästan. Syns man inte så finns man inte tänker hon och fortsätter stirra upp i taket. Hon vet inte hur länge hon har legat där för det här är en sån där överklig dag. En dag som lika gärna inte skulle kunna finnas. Hon känner ofta så. Hon känner ofta att hon inte riktigt vet vad som är dagdrömmar och vad som egentligen händer. När hon träffar någon måste det ju hända på riktigt, men ibland kan hon drömma så verkligt att det känns som att det har hänt.

Säger man något tillräckligt många gånger för sig själv så blir det sanning eller så förlorar det sin mening. Hon är bra på det där, att inbilla sig saker tills hon tror att det är sanningen. Som till exempel det att Moa är lyckan. Det är hon inte, hon vet det ibland när hon tänker efter riktigt ordentligt. När den verkliga verkligheten tränger sig fram så minns hon hur det egentligen var. Även om det också fanns lycka så fanns det så otroligt mycket oro, underlägsenhetskänslor, gråt och dåligt självförtroende. Som att hon hela tiden visste att det skulle sluta som det gjorde. Hon kände hela tiden att hon älskade mer. Det var en plåga. Det var en plåga att älska någon så där mycket. Hon trodde aldrig att man kunde det. Hon trodde inte heller att alla känslor kunde bli så stora. Så stora att de tar över allting. Allt sunt förnuft. Så att man slutar liggandes på golvet med tårarna och axlarna uppdragna för att man har svårt att andas. Stora känslor är inte modernt. Hon känner sig töntig och patetisk och ser sig själv som någon i en Jane Austen-bok och hon ser sig springa gråtandes över en engelsk hed i regnet med en stor bylsig klänning som hon håller upp med händerna och kanske vore det skönt att få springa av sig istället för att ligga där mitt i storstaden och gömma sig för alla som hon tror inte förstår.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Do-Do-Dolores med Poeter.se id #9911 innehar upphovsrätten